

Muzika mano gyvenime

Kas yra muzika? Tai laike išsidėsčiusi garsinės raiškos forma, paremta įvairiomis garsų ir pauzių struktūromis. Taip skambėtų mokslinis šio žodžio reikšmės nusakymas. Mano nuomone, šio žodžio reikšmės kratinys. Bet ką ji reiškia iš tiesų? Gal tai širdies ir jausmų kalba? Muzika – tai pirmiausia menas. Tai galybės įvairiausių, sunkių ir lengvų, baisių ir šiltų, didelių ir mažų, jausmų visuma. Tai išradimas, praeitis su ateitimi, profesija, vaistai, gyvenimo dalis ir vidinis malonumas. Tai dalis mūsų visų. Muziką sudaro ir istorija. Kaip kiekvieno rašytojo kūrinys turi siužetą, taip muzika perteikiama lyg istorija. Istorija apie jausmus, praeitį, patirtį, mintis... Nuo sunkiausių gyvenimo duobių iki paprasčiausių dalykų. Ar tai būtų skaudžios, o gal ganėtinai padoringos ar net puikios dienos emocijų upė, jausmo tėkmės aprašymas, ar savotiškas dienoraščio pakaitalas – tai išgyvenimų ir minčių išraiška.

Tikiu, kad neužtektų net šimto žmonių rankų ir kojų pirštų, kad suskaičiuočiau, kiek kartų muzika išgelbėjo mane nuo banguotos kasdienybės klaidingiausių jausmų. Apvertė mintis aukštyne kojom ir vidinę jūrą nuramino. Vieništumo, baimės, liūdesio, kančios, neapykantos ir sutrikimo jausmus kaip pavasario sniegą ištirpino. Net dienomis, kai atrodė plaučiuose vanduo, pilve bitės dūzgia, kraujyje juodumas teka, o akys dykumoj, lyg sūriu jūros vandeniui išplautos verkia, rami melodija lietuvių sustabdo ir gelmėse pauzės mygtuką nuspaudžia. Nuo realybės vos sekundei atitraukia, vidų apkabina, drebančias rankėles nuramina ir šilumos užuolaidą užtraukia. Surauktus antakius atgal į horizontą sustato, sapnų keliu palydi ir į miegą patraukia. O kai pasijuntu gerumo apsupta– neužmirštamoms liūdnošioms nuotaikoms šaknis išrauna, jausmus teatru paverčia. O kai namuose viena esu net šokti, rėkti iš džiaugsmo, atrodė, įsako. Klausantis kas kartą muzika man vis naują planetą sukuria. Negana to, į kamuojančius klausimus atsako, migreną keliančias problemas išsprendžia, kartais net gerą patarimą pašnibžda. Dviveidžių, savanaudžių ir kietasirdžių apsupty patikimumo jausmą suteikia. Su savimi pabūti, emocijų žałą reabilituoti ir fizinį nuovargį atpirkti įkvepia.

Labiliausiai myliu klasikinę muziką. Net šią sekundę, rašydama šį žodį, aš klausau pianino klavišų skambesio. Dar prieš daugiau nei porą metų galvojau, kad muzika yra skirta spektakliams, žiovlų keliantiems simfoniniams orkestrams futbolo lauko dydžio salėse, kartkartėmis per muzikos pamoką mintimis išskridusiai muzikos mokytojai, gal amžių besitęsiančioms pamokoms vesti, seneliui, kuris mažiausiai dešimt kartų pasakojo, kaip pagal V.A. Mocarto kūrinį močiutę šokt kvietė, ar paprasčiausiai senamadiškiems, praeityje įstrigusiems žmonėms. Bet sykį, emocijoms susikaupus ir netyčia nuostabiam pianino muzikos įrašui suskambėjus, ir man pačiai pasirodė, kad minusus su plusais kažkas galvoje supainiojo. Tikriausiai būtų sunku tiksliai apibūdinti, ką jaučiau, bet labiausiai įsiminęs jausmas, kurį jaučiau, buvo laisvė. Jausmai liejosi į orą kaip žibančios snaigės Kalėdų naktį, ramindami trapių šukių subraižytą širdutę, atidarydami nuovargio grotas ir nesustabdomą svaigulį iš galvos pavogdami. Lauk išprašydami raudą, nevilį ir paskutines jėgas pasisavinusią skriaudą. Pagaliau pišgyvenau jausmus, kurių taip ilgai geidžiau. Problemos nebegraužė sąžinės, vieništumo jausmą nors trumpam pakeitė nepriklausomybė ir pasitikėjimas, o liūdesys pavirto į nugalėtojos apdovanojimą. Klasikinė muzika priverčia mane matyti dalykus kitaip, leidžia pasinerti į ramias pojūčių gilumas ir padeda suprasti, kad nėra nieko, kas neįveikiama, nesuderinama ar verta

kasdienės kančios. Melodija pašmonei sugirdo magišką arbatą ir atpalaiduoja, sukuria naujas mintis, naują svajonę, įžiebia norą, iškelia galybę tikslų ar tiesiog primena, koks iš tiesų šis pasaulis didelis, įvairus ir platus. Nebeleidžia ieškoti priežasčių, kodėl viskas yra taip kaip yra šiuo laikotarpiu, muzika paprasčiausiai įkvepia, neša, skaraidina.

Žinoma, mėgstu ir kitokią muziką. Negalėčiau apibūdinti tikslaus žanro, klausau kas pasitaiko, o kas patinka, klausau gal dvidešimt kartų ir daugiau. Klausau tos muzikos, kuri padeda įsijausti į vidinę būseną, sutapatinti muzikos skleidžiamą jausmą ir savo trumpalaikę būtį. Tai padeda minčių audrai atslūgti, iš naujo pamatyti prasmę, greičiau rasti atsakymą ar tiesiog valandėlei užmiršti realybę. Įsitampusius, rutinos plytomis užkrautus smegenis išgelbėti.

Manau, kad muzika kiekvienam iš mūsų turi skirtingą reikšmę. Vienam tai galėtų būti eilinė pasitenkinimą kelianti melodija, kitam galbūt tai dalykas, be kurio jis neišsivaizduotų nė vienos dienos. Dauguma paauglių tikisi atrasti save, išvystyti savo asmenybę muzikos garsų pasaulyje. Galbūt klausydami atitinkamo žanro išgyvename maištą, tampame unikaliais, išsiskiriame iš kitų. O gal tai mūsų bendravimo būdas, bendraminčių ir to paties stiliaus mėgėjų ieškojimas. Suaugusieji galbūt tiesiog ieško saugumo jausmo ar, pasinėrę į dainą, įtampą į šoną atstūmę, paprasčiausiai nori dar kartą pasijusti vaikais. Man muzika reiškia labai daug. Dažnai galvoju ir svajoju apie labiausiai tikėtiną, ne itin paprastai įgyvendinamą, dažnai užklumpantį norą. Eidama gatvėmis kartais taip trokštu nuraminti sielą ir išgirsti tą sekundę norimą melodiją. Bet noriu ją išgirsti ne per laidą ar kokio nors prietaiso mikrofoną, noriu išgirsti ją kaip lietu tiesiai iš dangaus. Kaip gaivinantį vėją, skrendantį palei ausis, nosį, plaukus beveliantį. Noriu, kad ji grotų per visą padangę, be ribų, kuriose būdama pati aš nebegirdėčiau skambesio. Jaučiu, būčiau laimingiausia pasaulyje. Garsai išpildytų visas mano emocijas, sustabdytų šiurpą keliančius jausmus ir vaizdą prieš akis, tikiu, filmu paverstų. Manau, visi mes būtume laimingesni, o laimė - drįstu sakyti- vienas geidžiamiausių jausmų. Koks žmogus nenorėtų gauti tokios paprastos, kartu tokios mintis malšinančios ir atgaivinančios paramos. Vaikštinėtume kiekvienas apipilti savų melodijos garsų lietaus, susimąsčiusiais veidais, pindami mintis ir būdami laimingi. Ar galėtų būti geriau...

Mano nuomone, visi mes turėtume laikyti muziką viena didžiausių pasididžiavimo jausmą keliančių vertybių. Muzika buvo ir yra svarbi visada, tai tarsi neišvengiama meno forma, kuri seka mus nuo seniausių laikų. Nuo šūksnių olose ar atliekant darbus mlaukuose, nuo medžioklės šūksnių, nuo kariškų garsų iki švelniausių lyrinių melodijų, nuo kanoninių kūrinių iki moderniausių eksperimentų... Muzika auga, vystosi kaip žmogus, ji tobulinama, skirtingai panaudojama, skirtingai suprantama. Muzika visada įkvepia, gelbėja mus, kiekvieną žmogų, tautą ar valstybę. Net tragedijų kupiname pasaulyje, karams ar negandoms į mylimą kraštą atsibeldus, nepakartojamo talento žmonės, kaupdami paskutines jėgas, globodami gyvybes, ryžtui pažadinti pasitelkdavo muziką. Muzika – tai lobis, kurį visada visi galime turėti su savimi, nesvarbu, kas benutiktų. Tai garsai mūsų galvose, mintyse, apsigyvenusios po širdimi gyvybės. Tai sukuriama, perkuriama ir atkuriama. Tai yra didinga.

Martyna Jasinavičiūtė, 2c klasė